Pregaria.cat

Entrada

El no sé què

Per pregaria.cat el dt., 15/04/2014 - 09:00

Fa dies que dura aquest "no sé què". No demanis que t'ho expliqui, perquè ja no seria el "no sé què". Una definició, una explicació del seu contingut ... no acabaria mai de completar el que sents, el que vius. No és un sentiment però hi ha sentiment, no és una idea, però porta alguna idea, no és una veu, però ho escoltes en el més profund de tu... vius a intervals enmig de la vida normal amb un "no sé què".

Hi ha, però, mots indicatius que et donen una pista. Per exemple: canvi, amor, nostàlgia, novetat, recerca, pau, trobada, començament, encaix, joia, somni...

Buf!! Molta atenció. Cal aturar-se una estona, cercar una mica de silenci interior, recollir-se. Pot ser important. Possiblement és quelcom que reps, que ve de molt endins, de tant endins que toques realitats transcendents que dormen en el fons del fons del teu esperit.

He seguit el teu consell. Aquest matí, dissabte, a primera hora he anat a la platja que és a prop del meu poble i he estat mirant el mar, mentre començava la gran festa del sol naixent.... i tornava a notar el " no sé què".

No hi havia ningú. Bé, si que hi havia algú, i també el vent, les onades, alguns ocells matinadors, i la pau.
Al cap de poca estona, assegut a la sorra, amb els ulls tancats, m'he anat submergint en una foscor lluminosa i un silenci immens m'ha envaït. No sé el temps que hi ha estat. Quan he obert els ulls ja era ple dia.... i tornava a casa. Em deia " si, ja sé què"

A la pregària moltes vegades som nosaltres els que en tenim necessitat. Demanem, donem gràcies, meditem, examinem la nostra vida. Ell hi és, inspirant-nos i movent-nos, i amb tot sembla que la iniciativa és nostra. Necessitem la pregària per alimentar el nostre cor de la Paraula, de la Presència, de la renovació de les opcions de vida.

Altres vegades és Ell que mostra la seva iniciativa. Sense fer soroll mou el "no sé què" que creix i es repeteix en el nostre interior sense causa aparent. Val la pena posar-hi atenció, cercar una estona, silenci interior, i atentament deixar-nos guiar i portar, com el nen que ha col·locat els peus en els del seu pare i tot mirant-lo, agafades les mans, camina amb ell que calla o li parla o canta. Déu és expert en infinites iniciatives per fer-nos conèixer que ens estima i desitja que estimem als altres com Ell ho fa amb nosaltres.

Un dia segurament, potser després de temps, el " no sé què" es convertirà en "si ets Tu!!"

Jesús Renau sj.